

— Ластовичке лекокрила, днесъ
защо така мълчишъ? Мжка ли те
е сломила, че отъ тукъ ще отлетишъ?
Зърнахъ те подъ нашта стрѣха.
Знамъ азъ, чакашъ ме съсъ страхъ,
че видѣхъ на телеграфа ятото ти
и разбрахъ...

— Ехъ, дете, другарче мило,
виждамъ твоята тѣга... Но е
есень подранила, а ще дойде и
снѣга. Отъ години азъ съмъ тука
и за тебъ съсъ радостъ пѣхъ, тамъ,
надъ шарената люлка, подъ листа-
тия орѣхъ...

— Мжно ми е, птичко наша,
за гласа ти толкозъ милъ. О, той
скоро ще оглася чуднитѣ фурми
край Нилъ!

— Чуй, детенце нѣжно, мило,
прелеститѣ знамъ на югъ, но азъ
тукъ съмъ се родила, въ този край

красивъ, великъ! И за него тъй
милѣя, тамъ на югъ кога летя, и
съ надежда пакъ копнѣя да се
пукне пролѣтъта. Пакъ да зърна
искамъ ази въ пролѣтъ младитѣ
жита и, надъ роснитѣ елмази, да
летя, летя, летя!

— Ластовичке, вижъ, отмина
ятото ти, хе... къмъ югъ. Добъръ
пжтъ и догодина, ще те чакамъ съ
радостъ тукъ! Богъ дано да те за-
криля, непрестанно въ дѣлгъ пжтъ!
Да те пази Той отъ бури, отъ
умора и отъ смъртъ!

Ластовичката прекрасна трепна
нѣжно съсъ крила, отъ гнѣздото
се откъсна и отлитна катъ стрела.

— Сбогомъ, сбогомъ, ластовичке!
Добъръ пжтъ — благословенъ! И
на пролѣтъ мартеничка донеси ти
пакъ за менъ!

Василь Дунавски

